

4) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 bądź art. 2 ust. 6 lit. c) dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te sprzeciwiają się *ex tunc* przyjęciu, iż przedwstępna umowa sprzedaży, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, wywołała skutki prawne?

- (¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).
- (³) Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (89/665/EWG) (Dz.U. 1989, L 395, s. 33).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, wniesione w dniu 26 stycznia 2023 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-40/23 P)

(2023/C 173/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, H. van Vliet i I. Georgiopoulos, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) z dnia 16 listopada 2022 r. w sprawie T-469/20, Królestwo Niderlandów/Komisja, EU:T:2022:713;
- odrzucenie czwartego i piątego żądania skargi w sprawie T-469/20;
- skorzystanie z uprawnienia do wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie na podstawie art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na jednym zarzucie składającym się z dwóch części.

Zaskarżona w pierwszej instancji decyzja Komisji (¹) (zwana dalej „decyzją”) uznała środek za zgodny z rynkiem wewnętrznym, nie rozstrzygając ostatecznie, czy stanowi on pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej części wskazano, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja mogła wydać decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2015/1589 (²) tylko wtedy, gdy najpierw rozstrzygnęła kwestię, czy dany środek stanowi pomoc państwa. Zdaniem Komisji różne metody wykładni prawa Unii nie są w stanie potwierdzić tego wniosku. W szczególności zaskarżony wyrok nie jest zgodny z celem prawodawcy Unii polegającym na szybkim wyjaśnieniu zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym. W razie nieuchylenia wyroku Komisja byłaby zmuszona, mimo że w każdym razie jest przekonana o zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym, do długotrwałego i niepotrzebnego badania, czy środek ten spełnia wszystkie cechy wynikające z art. 107 ust. 1 TFUE.

W drugiej części zarzuca się Sądowi naruszenie prawa poprzez stwierdzenie, że decyzja narusza zasadę pewności prawa. Wręcz przeciwnie, decyzja zwiększyła pewność prawa poprzez uznanie środka za zgodny z rynkiem wewnętrznym niezwłocznie po stwierdzeniu tego faktu przez Komisję.

- (¹) Decyzja Komisji Europejskiej C(2020) final 2998 z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.54537 (2020/NN) – Niderlandy, zakaz wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej w Niderlandach.
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 3 lutego 2023 r. – WY/Laudamotion GmbH, Ryanair DAC**

(Sprawa C-54/23, Laudamotion i Ryanair)

(2023/C 173/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WY

Strona pozwana: Laudamotion GmbH, Ryanair DAC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy roszczenie o odszkodowanie z tytułu co najmniej trzygodzinnego opóźnienia lotu zgodnie z art. 5, 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) jest zasadniczo wykluczone, jeżeli w przypadku grożącego dużego opóźnienia pasażer skorzysta z zarezerwowanego przez siebie lotu zastępczego i w ten sposób dotrze do miejsca docelowego z opóźnieniem mniejszym niż trzy godziny, czy też roszczenie o odszkodowanie w tej konstelacji jest w każdym razie możliwe, jeżeli już przed godziną, o której pasażer powinien najpóźniej stawić się na odprawę pasażerów, istnieją wystarczająco solidne przesłanki ku temu, że dotarcie do miejsca docelowego nastąpi z co najmniej trzygodzinnym opóźnieniem?
- 2) W przypadku, gdy na pytanie 1 należy odpowiedzieć w tym drugim znaczeniu: Czy prawo do odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu o co najmniej trzy godziny na podstawie art. 5, 6 i 7 rozporządzenia w wyżej wymienionej konstelacji zakłada, że pasażer zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia stawi się na czas na odprawę pasażerów?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, S. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 2 lutego 2023 r. – JH/Policejní prezidium**

(Sprawa C- 57/23, Policejní prezidium)

(2023/C 173/22)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JH

Strona przeciwna: Policejní prezidium